

Stoicoy sententia in uirtute animi beatam uitam statuendum.
J
J
J
J

 MVSEVM
 BRITAN
 NICVM

& respuit se a se. & coarguit se malis uidetur. quam quod natura ipsa auctore impulsit. indignum hominem esse existima uel in officium se tantum uentris & uerdae natos arbitrari. & in hanc uitam non ob aliquam reclarari facinoris. aut bonae artis studio esse deductos. Nunc hanc ipsam uitam non ad aliquem profectum esse aeternitatis indulgam. quam profecto non ambigere turmunus di non esse se reputandam. cum tanquam ad afflictata angoribus. & tot molestis impedita. se se ipsam atque in trase a pueritiae igno ratione usque ad senectutis deliramenta consumeat. & idcirco ad aliquas se patientiae. & conantiae. & placibilitatis uirtutis doctrinae opera transtulisse. quod bene agere atque intellegere. id demum bene uiuere esse opinabantur. Vitam autem non ad mortem tantum ab immortalis dō tribui existimandam. cum boni largitoris non esse intellegitur. uiuendi iucundissimum sensum. ad tristissimum metum tribuisse moriendi. & quam non ineptam hanc eorum esse sententiam atque iniquam existimarem. conscientiam ab omni culpa liberam conseruare. & omnes uitae humanae molestias. uel providere prudenter. uel uirtute consultare. uel ferre patienter. Tamen huius non satis idonei ad bene beatęque uiuendum auctores uidebantur. communia tantum & conuenientia humanae sensus doctrinarum praecepta statuentes. quaecum non intellegere. beluinum esset intellecta tamen non agere. ultra belinae immanitatis esse rabiem uidetur. Festinabat autem animus. non haec tantum modo agere. quae non egisse. & criminum esset plenum & dolorum. Sed hunc tantum muneris dñi parentumque cognoscere. cui se totum ipse deberet. cui famulari. nobilitandum se existimabat. ad quem omnem spei suae opinionem referret. In cuius bonitate inter tantas praesentium negotiorum calamitates. tamquam tutissimo sibi por tu